

skal anlægges, dels for det Tilfælde, at den skal anlægges i Indlandet, og dels for det Tilfælde, at den skal anlægges i Udlandet. Naar man nu spørger, hvorvidt man kan vente, at et saadant Søgmaal i Udlandet vil føre til noget Resultat, da er det Noget, som ikke er ganske let at give Svar paa. Det vil jo bero paa, hvorvidt den fremmede Ret vil tage Hensyn til vor Lovgivning eller kun til det paagældende Lands egen Ret, og dernæst hvad disse fremmede Love indeholde; men jeg tror, at man i saa Henseende temmelig kan berolige sig, fordi man maa erindre, at de Bestemmelser, som her foreslaas med Hensyn til Afkræftelse af Retshandler, ere saa langt fra at være noget særegent Strengt og Rigorøst, at tværtimod næsten samtlige fremmede Lovgivinger anerkjende Afkræftelse i et langt videre og skrappere Omfang end det, hvori den erkjendes her. De Lovgivinger, der umiddelbart følge den franske Ret, gaa jo saa vidt, at de afkræfte Retshandler lige tilbage til det Tidspunkt, da Skifteretten ved sin Kjendelse erklærer, at den paagældende Insolventis maa siges at være begyndt. Naar Skifteretten siger, at Bedkommende maa, efter hvad der nu foreligger, anses for at have været insolvent for saa og saa lang Tid tilbage, da kan Retshandleren afkræftes lige til det Tidspunkt. Det er derfor saa godt som aldrig Tilfælde, at fremmede Lovgivinger have mildere Regler end de her foreslaaede, og der er altsaa al Grund til at antage, at man i Udlandet kan gennemføre en Dom, hvorved man tilbagesøger det, som en Udlanding saaledes har modtaget. Naar det siges, at Sandsynlighed for Kundskab om Insolventsen lettere tilveiebringes for Indlandingsens end for Udlandingsens Bedkommende, da er det Noget, som jo ganske vist i det enkelte Tilfælde kan stille sig saa, men det er da en saadan rent faktisk Omstændighed, som der ikke er Noget at gjøre ved. Men naar der næres Frygt for, at det skulde blive af stor Betydning til Fremme for Forbindelsen med Udlandet og til Svækkelse for den med Indlandet, saa vilde nu det Første i sig ingen Ulykke være, og det Sidste vil kunne siges, thi man maa ikke tro, at det, at man gennemfører med nogenlunde Skarphed, hvad man

kalder god Tro og Nedelighed i Handelsforhold, i mindste Maade skulde medføre nogen Svækkelse af Forbindelsen med Indlandet, tværtimod. Heller ikke tror jeg, at den Frygt var begrundet, som det ærede Medlem fremførte i Henseende til Bestemmelsen om Tilbagegivelse af den af en Kreditor modtagne Betaling for ikke forfaldne Krav. Det maa jo nemlig erindres, at, naar ikke forfalden Gjæld er betalt, saa er det ikke ubetinget Tilfældet, at den kan kræves tilbage, men det er jo udtrykkelig betinget af, for det Første, at det ikke kan oplyses, at Skyldneren virkelig var solvent, den Gang Betalingen fandt Sted, for det Andet, at det ikke kan bringes til Formodning, at Kreditor virkelig har været i god Tro og ikke været vidende om sin Debtors Insolventis, og for det Tredie, at den Paagældende gaar fallit i de næste 3 Maaneder efter Betalingen. Nu er det vistnok i Reglen overmaade lidet sandsynligt, at en Person, der i Virkeligheden er insolvent, skulde uden noget videre Motiv gaa hen og betale Gjæld, der ikke er forfalden; det er Noget, som, om det end i ganske enkelte Tilfælde kunde finde Sted, dog vil være saa usandsynligt, at man kan sætte Antallet af saadanne Tilfælde til et aldeles forsvindende, og i Reglen vil det i saadanne Tilfælde naturligtvis være gaaet saaledes til, enten at Kreditor har trængt paa ham, og at denne, for at opnaa andre Diemed har betalt, eller at han har villet begunstige een Kreditor fremfor andre. Det kan vistnok stille sig saaledes, at Betaling har fundet Sted i et Diemed, som tydelig viser, at Kreditor har handlet i fuldkommen god Tro, idet Debitor f. Ex. kan have betalt for Tiden for at faae nye Varer leverede, men i saa Tilfælde vil der ogsaa være tilveiebragt al den Formodning, man kan forlange, for at Betalingen er modtagen i god Tro. Men i Reglen kan man upaatvivlelig gaa ud fra, at der ved en saadan Betaling er tilsligtet en Begunstigelse for vedkommende Kreditor. — Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds havde dernæst nogen Betænkelighed ved Bestemmelsen i § 43 om, at, naar en Handlende har standset sine Betalinger, skal enhver af Fordringshaverne have Ret til at forlange hans Bo taget under Kon-